

JULEMANDEN OG DE GULE ÆRTER

I denne søde advents- og juletid dukker der ofte minder frem, der rækker tilbage til barndommen. Jeg mindes en episode, der formodentlig har fundet sted i 1943 eller 1944. Hvor jeg var fem eller seks år gammel. I hvert fald troede jeg fuldt og fast på julemanden. Havde heller ikke større søskende, der kunne give mig tvivlens gave.

Til december måned hørte naturligvis også skikken at sætte en sko i vinduet og dermed nære håbet om, at julemanden på sin travle færd ville droppe et eller andet i skoen. En dag stod familiens middagsmenu på gule ærter. Ikke lige min livret - for at sige det mildt - så jeg levnede en betydelig del af ærterne i tallerknen.

Om aftenen stillede jeg som vanligt skoen i vinduet og lagde mig artigt til at sove – med min tro på julemanden intakt. Stor var derfor min forbavselse, da jeg om morgenen fandt min tallerken med de gule ærter i skoen. Aldrig i verdenshistorien er gule ærter – kolde og stive – blevet fortæret så hurtigt som den morgen i mit barndomshjem. Og min tro på julemanden forblev intakt endnu et par år. Nu oven i købet cementeret med en viden om, at han minsandten også havde tid og kræfter til at følge med i vore middagsvaner.

I dag ville en sådan hændelse nok blive kaldt omsorgssvigt – eller noget endnu værre. Men den slags udtryk indgik hverken i julemandens eller mine forældres ordforråd.